

Arrest

nr. 213 982 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest van 8 november 2018 met nr. 212 126 waarbij partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2017 maakte verzoeker het voorwerp uit van een vreemdelingencontrole.

1.2. Op 7 december 2017 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Eveneens op 7 december 2017 legde de verwerende partij een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"Aan de heer:

[A.A.] [...]

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat;

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren, hoewel hij verklaart al een jaar in het Rijk te verblijven,

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV HV.55.LQ.016188/2017 van de politiezone Zennevallei). Betrokkene werd aangetroffen door een inspecteur van de cel Ecosoc terwijl hij aan het werk was. De politie werd erbij gehaald waarna een PV opgesteld werd.

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart in België samen te wonen met zijn vrouw, een Nederlandse. Volgens het rijksregister is deze vrouw alleenstaand. Het blijkt nergens uit dat betrokken en zijn verklaarde vrouw daadwerkelijk een koppel vormen. Er zijn in elk geval geen sporen te vinden van enige stappen die ondernomen zouden zijn om zich in orde te stellen. Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV HV.55.LQ.016188/2017 van de politiezone Zennevallei aangetroffen door een Inspecteur van de cel Ecosoc terwijl hij aan het werk was. De politie werd erbij gehaald waarna een opgesteld werd.

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

1.4. Nadat verzoeker op 8 december 2017 verklaarde dat hij wenste te worden verwijderd naar Italië werd hij naar daar overgebracht op 13 december 2017.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERING - SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

Verzoeker betoogt als volgt:

"Bij het eventueel opleggen van een inreisverbod, dient de verwerende partij rekening te houden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23). Conform artikel 74/11, §1,1° Vreemdelingenwet kan een beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het opleggen van een inreisverbod van meer dan drie jaar is bijgevolg geen automatisme. De verwerende partij heeft hierbij een discretionaire bevoegdheid en dient deze met de uiterste zorgvuldigheid en redelijkheid te gebruiken.

Verweerder heeft nagelaten op een correcte en eerlijke wijze te motiveren waarom hij een inreisverbod van 3 jaar oplegt.

Verweerder stelt dat:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, Betrokkene nam nooit een poging om zijn verblijf te regulariseren, hoewel hij verklaart al een jaar in het Rijk te verblijven.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart

(...)

Het blijkt nergens uit dat betrokkenen en zijn verklaarde vrouw daadwerkelijk een koppel vormen.

De verwerende partij handelt daarom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door aan verzoeker geen kans te geven om deze bewijzen voor te leggen.

Verzoeker was bezig om documenten te verzamelen voor een aanvraag tot gezinshereniging met zijn partner woonachtig in Antwerpen. Dat verzoeker ten goede trouw werkte omdat hij elke maand loonfiche ontvang.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de foto's om zijn band met haar partner - een EU burger - te bewijzen, (stuk 3)

Verzoeker heeft sinds meerdere jaren een relatie met mevrouw [M.]. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar bewijzen waaruit blijkt dat ze in 2016 samen met vakantie gegaan zijn naar Turkije, (stuk 4)

Verzoeker beschikte over een arbeidsovereenkomst en loonfiche via Partena. (stuk 5)

Verzoeker meent dat hij ten goede trouw handelde en hij niet wist dat zijn handeling in strijd was met de openbare orde.

Verzoeker beschikt over een verblijfsvergunning in Italië en hij heeft geen belang om op illegale wijze in België te verblijven, (stuk 6)

Verzoeker woonde samen met haar partner onder een dak en ze beschikken over een huurovereenkomst waar de naam van verzoeker vermeld staat, (stuk 7)

Verzoeker haalde dit element aan tijdens zijn verklaringen bij de politie.

De verwerende partij had deze elementen dan ook moeten betrekken in haar oordeel, wat zij niet doet. Dit zijn nochtans duidelijk elementen waardoor verweerder:

Ten eerste geen inreisverbod hoeft op te leggen

Ten tweede een inreisverbod verantwoordt lager dan 3 jaar.

Een individueel onderzoek is niet gebeurd, minstens voldoet dit niet (artikel 74/11 Vreemdelingenwet). Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van

de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans).

Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker). De verwerende partij handelt onzorgvuldig en kennelijk onredelijk deze concrete elementen niet te betrekken in haar oordeel.

Verweerder legt een inreisverbod van 3 jaar zonder te motiveren waarom hij helemaal geen inreisverbod OF geen 1 jaar inreisverbod oplegt. Zo maakte hij zich schuldig aan een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De handeling van verweerder zorgt hiervoor dat verzoeker zich voor 2 jaar niet meer kan herenigen met zijn broer in België. Verweerder schendt zo ook artikel 8 van het EVRM."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verplicht het bestuur een inreisverbod op te leggen wanneer de vreemdeling geen termijn heeft gekregen om vrijwillig te vertrekken. Het bestreden inreisverbod herhaalt in dit verband wat reeds kan worden gelezen in de in punt 1.2. bedoelde bijlage 13septies in het kader van de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name "*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren, hoewel hij verklaart al een jaar in het Rijk te verblijven.*" Verzoeker betwist deze vaststellingen ook niet. Vermits de verwerende partij in het geval dat geen termijn werd verleend om vrijwillig te vertrekken een inreisverbod moet opleggen, kan verzoeker in zijn verzoekschrift niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij geen inreisverbod hoeft op te leggen.

2.4. De Raad beschouwt verzoekers kritiek dan ook verder als zijnde gericht tegen de vastgestelde duurtijd van het inreisverbod, met name drie jaar.

2.5. Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

2.6. In casu motiveert de verwerende partij duidelijk waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, waarbij er duidelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers geval kenmerken. Hiermee voldoet de verwerende partij aan de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Die legt haar niet op om te motiveren waarom ze geen inreisverbod van minder dan drie jaar oplegt. Concreet stelt de verwerende partij dat verzoeker geen arbeidskaart/beroepskaart bezit en betraft werd op zwartwerk, waarbij er een PV werd opgesteld door de politie. Verwerende partij is van oordeel dat gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en dat vanwege het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht. De verwerende partij houdt hierbij rekening met de omstandigheden die verzoekers geval kenmerken en die hij bij zijn gehoor door de politie op 7 december 2017 heeft meegedeeld, met name dat hij hier samen-

woont met een Nederlandse vrouw. De verwerende partij motiveert in dit verband dat de betrokken vrouw alleenstaand is en dat nergens uit blijkt dat verzoeker en deze vrouw daadwerkelijk een koppel vormen. Verwerende partij wijst erop dat er geen sporen terug te vinden zijn van enige stappen die zouden zijn ondernomen om zich in orde te stellen.

2.7. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is te werk gegaan door hem geen kans te geven bewijzen over te leggen. Hij wijst op verschillende elementen en voegt stukken toe ter ondersteuning van zijn betoog.

2.8. Verzoeker stelt vooreerst dat hij beschikte over een arbeidsovereenkomst en loonfiches via Partena en verwijst hiervoor naar stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift. Hij stelt dat hij elke maand een dergelijke loonfiche ontving. Verzoeker is van oordeel dat hij te goeder trouw handelde en dat hij niet wist dat zijn handeling in strijd was met de openbare orde. De Raad dient te dezen op te werpen dat een arbeidsovereenkomst en loonfiches niet maken dat verzoeker is vrijgesteld van het hebben van een arbeidskaart wanneer hij een activiteit in loondienst uitvoert, minstens toont verzoeker dit niet aan. Mocht verzoeker aldus de kans hebben gekregen om de arbeidsovereenkomst en loonfiches via Partena over te leggen aan de verwerende partij voordat ze de bestreden beslissing trof, had dit geen aanleiding kunnen geven tot een andersluidende beslissing. Het voorwenden van goede trouw en onwetendheid kan ten slotte bezwaarlijk volstaan om de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker in het zwart aan de slag was ongedaan te maken.

2.9. Verzoeker wijst erop dat hij beschikt over een verblijfsvergunning in Italië en dat hij geen belang heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Hij verwijst hierbij naar stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift. Het feit dat verzoeker beschikt over een verblijfsvergunning in Italië maakt niet dat hij op legale wijze in het Rijk verblijft. De verwerende partij was er ook van op de hoogte dat verzoeker beschikte over een Italiaanse verblijfskaart, aangezien hij met deze kaart aangetroffen werd tijdens een controle en dit ook de reden vormt voor zijn overbrenging naar Italië. Verzoeker houdt voor dat hij geen belang heeft om op illegale wijze in België te verblijven, maar ook dit maakt niet dat hij op legale wijze in het Rijk verblijft.

2.10. Verzoeker gaat vervolgens nader in op de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande zijn verklaring dat hij samenwoont met een Nederlandse vrouw. Hij verwijst in eerste instantie naar foto's die hij als stuk 3 voegt bij zijn verzoekschrift. Het betreft twee foto's die bezwaarlijk kunnen aantonen dat verzoeker en de vrouw die hierop figureert, daadwerkelijk een koppel vormen of dat verzoeker stappen heeft ondernomen om zich in orde te stellen en gezinshereniging aan te vragen. Verder wenst verzoeker aan te tonen dat hij en mevrouw M. al jaren een relatie hebben en wijst hij erop dat ze samen met vakantie zijn gegaan naar Turkije in 2016. Hij verwijst hiervoor naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoeker dit stuk niet meer kan laten zeggen dan wat het zegt, met name dat hij en mevrouw M. samen het vliegtuig genomen hebben naar Turkije via Amsterdam en terug in augustus 2016. Verzoeker kan dit stuk niet laten zeggen dat ze al jaren een relatie hebben, daadwerkelijk een koppel vormen of dat hij stappen heeft ondernomen om zich in orde te stellen en gezinshereniging aan te vragen met mevrouw M.M., wat minstens een geregistreerde verklaring van wettelijke samenwoning of huwelijksakte veronderstelt en een verklaring van inschrijving van mevrouw M.M. Verzoeker voldeed niet aan deze voorwaarde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing aangezien hij pas in april 2018 getrouwd is met mevrouw M.M. (cf. infra) en mevrouw M.M. blijkens een stuk gevoegd bij het verzoekschrift slechts op 7 december 2017, zijnde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, een verklaring van inschrijving als Nederlandse onderdaan in België heeft verkregen. Voorts verwijst verzoeker naar een huurovereenkomst waarin hij samen met zijn vrouw wordt vermeld. Dit stuk wordt gevoegd bij het verzoekschrift maar is niet ondertekend noch gedagtekend en dus kan het geen bewijswaarde worden toegekend. Al de voornoemde stukken hadden de verwerende partij dus niet tot een andersluidende beslissing kunnen brengen mocht verzoeker deze stukken hebben kunnen overmaken alvorens de bestreden beslissing werd getroffen. Ten slotte stelt verzoeker dat hij " bezig was " om documenten te verzamelen voor een aanvraag gezinshereniging maar hij brengt hiervan geen stukken bij. Op de terechtzitting van 18 oktober 2018 legt verzoeker een stuk (bijlage 19ter) neer dat aantoonde dat hij op 23 april 2018 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, als echtgenoot van mevrouw M.M. Hiermee toont verzoeker de correctheid van de vaststelling in de bestreden beslissing aan dat er geen sporen zijn tot aan het treffen van de bestreden beslissing dat verzoeker enige stappen zou hebben ondernomen om zich in orde te stellen op het vlak van zijn relatie met mevrouw M.M. De Raad kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing besluiten aan de hand van een stuk dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat ze bestreden

beslissing trof en ook niet over kon beschikken, zelfs niet mocht ze verzoeker de mogelijkheid gegeven hebben om aan te tonen dat hij stappen zette om een aanvraag gezinshereniging met mevrouw M.M. in te dienen. De Raad neemt ten slotte nog akte van de brief van verzoeker van 25 oktober 2018 gericht aan de Raad waarin hij aankondigt een aanvraag te zullen indienen tot intrekking van het inreisverbod, waarin hij meedeelt dat hij in april 2018 – zijnde dus na het treffen van de bestreden beslissing – met mevrouw M.M. trouwde in Nederland en dat ze zwanger is van een kind. Het behoort ten slotte niet tot de rechtsmacht van de Raad om verzoeker in het bezit te laten stellen van een attest van immatriculatie zoals hij vraagt in zijn brief van 25 oktober 2018.

2.11. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat hij zich voor twee jaar niet meer kan herenigen met zijn broer en dat de verwerende partij op die manier artikel 8 van het EVRM schendt. Verzoeker laat echter na dit verder te concretiseren en met name aan te tonen dat de relatie tussen hem en zijn broer valt onder de beschermingssfeer van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling blijkt dan ook niet. Verzoeker kan ter terechtzitting niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat ertoe strekt te stellen dat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van de betrokken vreemdeling. Verzoeker ontwikkelt dergelijk grief niet in zijn verzoekschrift en toont ook niet aan dat de elementen die zijn zaak kenmerken gelijkaardig zijn aan de elementen die aan de grondslag liggen van arrest nr. 186 970 van de Raad.

2.12. Het gegeven ten slotte dat verzoeker van oordeel is dat de elementen die zijn zaak kenmerken een inreisverbod van minder dan drie jaar verantwoorden, maakt niet dat de bestreden beslissing waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, getuigt van een kennelijk onredelijk of onzorgvuldig optredend bestuur.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA